

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA I CIVILĂ

DOSAR NR. 645/64/2015

DECIZIA CIVILĂ NR. 40/2017

Sedința publică din 22 februarie 2017

Curtea compusă din:

Președinte

Judecător:

Grefier

S-a luat în examinare, pentru pronunțare, contestația în anulare formulată de contestatorii (decedată în timpul procesului, moștenitor fiind), împotriva deciziei civile nr.655/R din 12 noiembrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr.262/62/2014, intimăți fiind prin prin și - dosar strămutat de la Curtea de Apel Brașov.

Dezbaterile asupra contestației în anulare au avut loc în ședința publică din 15 februarie 2017 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie. Pronunțarea a fost amânată pentru astăzi când, în urma deliberării s-a dat următoarea soluție.

CURTEA

Asupra cauzei de față, venită prin strămutare de la Curtea de Apel Brașov, în baza încheierii nr. 825 din 06.04.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, constată că la data de 27.11.2015, contestatorii (decedată în timpul procesului) și, în contradictoriu cu intimății: prin., au formulat contestație în anulare împotriva deciziei civile nr. 655/R din 12 noiembrie 2015, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr. 262/62/2014, solicitându-se ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie admisă contestația în anulare, desființată decizia civilă nr. 655/R din 12 noiembrie 2015 și rejudecând recursul:

În principal, să fie admisă cererea de recurs, casată decizia civilă nr. 235/2014 a Tribunalului Brașov, urmând a se dispune trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță de apel;

- în subsidiar, admiterea cererii de recurs cu modificarea în parte a deciziei civile nr. 235/2014 a Tribunalului Brașov, în sensul admiterii excepției lipsei calității procesuale active și a lipsei de interes a reclamanților privind petitele având ca obiect constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare nr. a și a certificatului de moștenitor, admiterii excepției inadmisibilității petitelor având ca obiect rectificarea și repunerea părților în situația anterioară de carte funciară, admiterii excepției lipsei de interes, a inadmisibilității și a lipsei de obiect a cererii privind constatarea calității reclamanților de proprietari-dobânditori de bună-credință, în baza Legii nr. 112/1995 și respingerii apelurilor declarate de și, a cererii de aderare la apel formulată de intervenientul cu consecința menținerii sentinței civile nr.8530/29.11.2004 a Judecătoriei Sibiu, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată.

La momentul depunerii cererii de contestație în anulare aceasta nu a fost motivată în fapt, ci numai în drept, hotărârea contestată nefiind încă motivată.

La data de 6 ianuarie 2016, contestatorii au depus la dosar motivele aferente contestației în anulare. În motivarea contestației întemeiată pe dispozițiile art. 318 alin 1 teza I și a II-a Cod procedura civila 1865, s-a arătat, în ceea ce privește admisibilitatea acestei cai de atac, că instanța de recurs și-a fundamentat raționamentul care a condus la pronunțarea hotărârii contestate pe o serie de greșeli materiale, derivate din confundarea unor elemente importante și a unor date materiale esențiale aflate la dosarul cauzei, și că nu s-a pronunțat asupra unor motive de recurs prin

care au fost expuse apărări esențiale pentru dezlegarea cauzei, condiții în care nu a fost asigurată o judecată cu respectarea exigențelor dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art.6 din CEDO.

Totodată, s-a invocat faptul ca dreptul intern - dispozițiile art.318 alin.(1) tezele I și II Cod de procedura civilă, se impune a fi interpretat și aplicat în corelare cu principiile aferente noțiunii de "drept la un proces echitabil" reglementat de art. 6 din CEDO, în lumina jurisprudenței Curții Europene, ce trebuie aplicate cu prioritate, față de dispozițiile art.11 alin.(1) și (2) și 20 alin 2 din Constituția României, renunțându-se la limitările din doctrina și jurisprudența interne.

S-a arătat astfel că în respectul dreptului la un proces echitabil este justificată includerea în sfera de aplicare a dispozițiilor art.318 alin.(1) teza I Cod de Procedura Civilă, a greșelilor materiale invocate în susținerea prezentei contestații în anulare respectiv pronunțarea hotărârii contestate ca urmare a săvârșirii unor erori în observarea validității, conținutului sau întinderii unor înscrisuri, aspecte de natura a afecta în substanță sa dreptul părților la un proces echitabil, în acord cu jurisprudența CEDO, ce a recomandat uneori redeschiderea unor procese, ca fiind cea mai potrivita măsură reparatorie, atunci când procedurile derulate în fața instanțelor naționale nu au respectat cerințele art.6 din Convenție, prin raportare la erori de fapt care nu au devenit vizibile decât la finalul unei proceduri judiciare.

Totodată, dispozițiile art.318 teza a II-a Cod procedură civilă trebuie interpretate din perspectiva jurisprudenței CEDO, omisiunea instanței de a cerceta argumentele părților și de a motiva corespunzător hotărârea fiind analizată de Curte în mai multe cauze, în care s-a reținut că: „art.6 implică în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al tuturor argumentelor, elementelor de probă ale părților”.

După expunerea elementelor de fapt apreciate relevante de contestatori și a parcursului litigiului, motivele contestației au fost dezvoltate după cum urmează:

1. Greșeli materiale invocate, prin raportare la dispozițiile art. 318 alin.(i) teza I Cod de procedură civilă:

a.) Eroarea materială cu privire la elemente esențiale ale cererii de chemare în judecată/Certificatului de vacanță succesorală, în cercetarea calității procesual active și a interesului reclamantilor, prin raportare la Certificatul nr.168.

Astfel, se arată că instanța s-a aflat în eroare cu privire la data înregistrării cererii de chemare în judecată, ce a făcut în final obiectul dosarului nr.262/62/2014, în condițiile în care a justificat calitatea procesuală a reclamantilor prin raportare la un înscris - Certificatul nr. întocmit pro causa, contrar bunei ordonări, ulterior sesizării instanței, la data de 29 august 2008, la mai bine de 6 ani de la momentul introducerii cererii principale.

În acest context, eroarea în care s-a aflat instanța de recurs, la momentul cercetării calității procesuale/interesului reclamantilor prin prisma motivelor de recurs invocate de ei, este evidentă, în condițiile în care existența calității procesuale active și a interesului trebuie raportate în mod obligatoriu la momentul introducerii cererii de chemare în judecată. Se apreciază astfel că soluția pronunțată în privința calității procesuale active și a interesului reclamantilor pentru promovarea acțiunii introductive și, în special a petitelui 4, este rezultatul unei erori materiale evidente, derivată din neobservarea unor date esențiale, aflate la dosarul cauzei, respectiv data înregistrării cererii de chemare în judecată și data eliberării Certificatului nr.168.

Instanța s-a aflat în eroare cu privire la regimul juridic al imobilului ce a făcut obiectul Contractului nr.924, în condițiile în care s-a constatat ca respectivul bun a intrat în proprietatea privată a ca urmare a vacanței succesoriale după defuncta, fără a observa că, dreptul de proprietate dobândit de Statul Roman în urma culegerii succesiunii vacante a defunctei în baza Certificatului nr. purta exclusiv asupra imobilului situat în . Astfel, prin Certificatul de moștenitor nr. a cules moștenirea vacantă a defunctei dobândind un patrimoniu succesoral compus exclusiv din cota de 1/1 din imobilul situat în , înscris în cu nr.top , cu excepția celor 8 apartamente înstrăinate, fără ca acest Certificat să cuprindă referiri la imobilul situat în Sibiu, care face obiectul contractului a cărui anulare se solicită.

Prin urmare, instanța de recurs s-a aflat în eroare atunci când a reținut ca imobilul situat str. se afla în patrimoniul privat al , ca urmare a vacantei succesoriale a defunctei , iar prin aprecierile realizate, ca urmare a erorii materiale în care s-a regăsit prin neobservarea conținutului

Certificatul nr. a pronunțat o hotărâre diferită de cea care ar fi pronunțat-o în situația în care ar fi observat toate informațiile cuprinse în respectivul înscris. Pe cale de consecință, în condițiile date, argumentul hotărâtor cu privire la calitatea și interesul reclamanților de acțiune nu mai poate fi reținut, Statul neavând drept de proprietate asupra imobilului care face obiectul Contractului nr.924.

b.) Instanța s-a aflat într-o eroare cu privire la validitatea unui înscris esențial atât în stabilirea masei succesoriale ramase de pe urma defunctei cât și în aprecierea bunei-credințe a părților semnatare ale Contractului nr. , respectiv Testamentul olograf semnat de .

În acest sens, se arată că testamentul olograf întocmit de defunctul cercetat pe cale incidentală în dosarul nr.2686/1997 al având ca obiect o acțiune în constatare nulitate încheiere de intabulare, nu a fost invalidat de vreo instanță de judecată până la acest moment, iar singurele referiri la neîndeplinirea cumulativă a condițiilor de forma prevăzute de art.859 Cod civil, se regăsesc în considerentele Sentinței civile nr.276 din 15 ianuarie 1998 a pronunțată în dosarul nr.2686/1997, hotărâre care a fost desființată prin Decizia civilă nr.750 din 7 mai 1998 a Tribunalului Sibiu dispunându-se trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

Prin urmare, necercetarea Deciziei civile nr.750 din 7 mai 1998 a a condus instanța de recurs la efectuarea unei grave erori materiale, în aprecierea nu doar a drepturilor succesoriale ale defunctului , semnat, în calitate de vânzător, a Contractului nr. dar și în aprecierea bunei-credințe a cumpărătorilor. Astfel, în considerentele referitoare la diligența cumpărătorilor, instanța de recurs nu doar ca face trimitere expresă la efectele unei hotărâri judecătorești desființate, dar apreciază ca fiind răsturnată prezumția de buna-credință a semnatarilor Contractului nr. prin citarea unor considerente din respectiva hotărâre, ceea ce nu poate reprezenta decât o gravă eroare materială, în contextul unei insuficiente cercetări a succesiunii hotărârilor judecătorești depuse la dosarul cauzei.

c.) Instanța de recurs, la momentul în care a apreciat asupra calității procesual active a reclamanților și în egală măsură asupra bunei credințe a contestatorilor s-a aflat într-o eroare grava cu privire la considerentele Deciziei civile nr.33/01.02.2005 a , întrucât se face o confuzie grava între calitatea de moștenitor legal și calitatea de moștenitor acceptant, între aceste noțiuni existând o relație de tip parte-întreg. Astfel, deși prin Decizia nr. 33/2005 s-a reținut doar că pornind de la Certificatul de moștenitor nr. , sora defunctului , este moștenitoare acceptantă, instanța de recurs reține eronat că este unicul moștenitor legal al defunctului. Instanța de recurs nu a observat că prin respectiva decizie instanța s-a pronunțat doar asupra nulității Certificatului de moștenitor nr. în principal în considerarea încălcării de către notarul public investit cu dezbaterea succesiunii a unor norme de competență teritorială absolută, și în subsidiar pentru lipsa unor acte de stare civilă în dovedirea relației de rudenie dintre , iar anularea Certificatului de moștenitor nr. a condus doar la înlăturarea constatărilor notarului, rezultate din modul în care acesta a aplicat normele de drept succesoral, ceea ce nu a afectat vocația succesorală a moștenitorilor legali sau testamentari.

Astfel, instanța de recurs, a analizat buna credință a recurenților-pârâți la încheierea Contractului nr. , fără a observa cu atenție considerentele Deciziei nr.33/2005, prin care s-a reținut și că în situația în care moștenitorii testamentari ai defunctului vor putea dovedi, prin depunerea de acte de stare civilă, legătura de rudenie dintre defuncta și, vor putea solicita eliberarea unui nou certificat de moștenitor notarului competent.

d.) Instanța de recurs s-a aflat într-o eroare gravă cu privire la înțelegerea demersului procesual efectuat de contestatori prin promovarea recursului împotriva Deciziei civile nr.255/16.05.2014 a , în condițiile în care a apreciat eronat că aceștia nu au contestat regimul juridic al imobilului situat în str. , de bun intrat în proprietatea . Sub acest aspect, instanța de recurs dovedește o vădită stare de confuzie în legătura cu conținutul recursurilor declarate în cauză.

e.) Instanța a omis, din eroare, să cerceteze un document esențial pentru dezlegarea recursului declarat de contestatori respectiv Certificatul de moștenitor nr. () emis în favoarea defunctei ce oferă date importante în legătura cu întinderea masei succesoriale culeasă de defuncta în urma succesiunii defunctului . Astfel, dacă instanța de recurs ar fi cercetat Certificatul nr. ar fi constatat ca în cuprinsul lui se menționează faptul că a dobândit în urma succesiunii defunctului , doar un drept de proprietate asupra imobilelor situate în com. , imobile care i-au fost lăsate și prin înscrisul olograf intitulat Testament, semnat de . avea vocație legală la moștenirea fratelui său, însă

ea a fost în mod indirect dezmoștenită prin legatele cu titlu particular pe care le-a înlocuit Totodată, prin același testament olograf i s-a conferit vocație testamentară cu privire la imobilele situate în , care au făcut obiectul legatelor cu titlu particular. În baza vocației legale, ea avea posibilitatea de a executa de bună-voie legatele care prezentau vicii de formă, conform art.1010 Cod civil. Prin acceptarea legatelor sale particulare și prin modul în care s-a comportat ulterior a confirmat testamentul olograf, fiind singura care putea să uzeze de această posibilitate legală.

f. Instanța s-a aflat într-o confuzie gravă cu privire la succesiunea actelor normative incidente în cauză. În cuprinsul hotărârii, instanța de recurs a apreciat eronat că, date fiind documentele existente la dosarul cauzei și succesiunea de legi în timp, reclamantii își justifică atât calitatea procesuală activă cât și interesul pe faptul că au redobândit calitatea de chirași deținută în baza Legii nr.112/1995. În măsura în care s-ar accepta faptul că Statul este moștenitor al întregului imobil situat în , argumentele reținute cu privire la aplicarea prevederilor Legii nr.112/1995, ca de altfel și a OUG nr.40/1999, nu mai pot fi considerate valide, întrucât nu poate fi vorba despre o renaștere a unui drept locativ în temeiul unor prevederi legale care nu ar fi, în această situație, sub nicio formă aplicabile în cauză, fundamentale fiind în acest sens prevederile art.6 al OUG nr.40/1999.

Prin urmare nu este vorba despre o renaștere a unui drept locativ, nici despre o intervenție a legiuitorului în contracte, astfel cum se apreciază în mod eronat, ci despre încheierea unui contract nou, care să respecte toate regulile cu privire la consimțământ prevăzute de lege, articolele 9 și 10, subsecvente, ale aceluiași act normativ, întărind această concluzie. Instanța de recurs s-a aflat, așadar, în eroare cu privire la textul legal aplicabil în cauză, cât și cu privire la aplicabilitatea legii la situația faptică din speță. În speță nu este aplicabil art.11 al OUG nr.40/1999, întrucât contestatorii proprietari și-au îndeplinit toate obligațiile care le reveneau, însă dacă pornim de la premisa instanței de recurs, aceste texte nu ar trebui să fie aplicabile.

2. Instanța de recurs, respingând recursul, a omis din greșeală să cerceteze toate motivele de modificare și de casare cu care a fost investită (art.318 alin.(1), teza a II-a C.pr.civ.)

Astfel se arată că, din simpla comparare a motivelor de nelegalitate întemeiate pe dispozițiile art.304 pct.5, 7, 8, 9 Cod procedură civilă, invocate de recurenți în recursul declarat împotriva Deciziei civile nr.235/2014 a și a celor reținute de instanța de control judiciar în cadrul deciziei contestate, devine evidentă omisiunea instanței de a se pronunța pe toate motivele cu care a fost investită, în condițiile în care prin Decizia civilă nr.655/12.11.2015, se rezumă la a analiza decizia recurată exclusiv din perspectiva lipsei temeiului legal sau încălcării și aplicării greșite a legii în pronunțarea deciziei, în acest sens fiind chiar practica hotărârii contestate, în care au fost reținute incomplet susținerile recurenților.

Motivele neanalizate sunt astfel cele întemeiate pe disp. art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă, în care s-a arătat că prin ignorarea inexistenței unui interes născut, actual, personal și direct precum și a lipsei calității procesuale active a reclamantilor, a pronunțat o hotărâre judecătorească cu încălcarea normelor de procedură civilă prevăzute sub sancțiunea nulității (art.304 pct. 5 - pag. 1 din recurs coroborată cu pag. 4 - 5); pe disp. art. 304 pct. 8 Cod procedură civilă, în recurs arătându-se că certificatul de moștenitor nr. a fost greșit interpretat ca reprezentând o dovadă în sprijinul justificării unui interes de către reclamantii în condițiile în care tocmai prin exhibarea acestui act rezultă indubitabil că intimații nu mai pot beneficia de dispozițiile Legii nr.112/1995 (art.304 pct. 8 Cod procedură civilă. - pag. 1 din recurs coroborată cu pag.5), și pe dispozițiile art. 304 pct. 7 Cod procedura civilă, în care s-a invocat faptul că analiza tribunalului a fost una extrem de săracă în argumente (art.304 pct.7 Cod procedură civilă, pag. 1 din recurs coroborată cu pag.10).

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 318, alin. (1), teza I, II și următoarele Cod procedură civilă.

Intimata. a formulat întâmpinare (filele 80-86 volum II), la data de 20.01.2016, prin care a solicitat respingerea contestației în anulare și menținerea hotărârii atacate ca fiind legală.

În motivarea întâmpinării, s-a arătat că se încearcă nelegal să se extindă aplicabilitatea art.318 alin.1 Cod procedură civilă și la alte situații considerându-se că ar fi "greșeli materiale", contestatorii declarând de fapt un recurs la recurs, ceea ce este inadmisibil.

Se solicită a se reține că toate motivele invocate în recursul declarat împotriva Deciziei civile nr.235/Ap/16.05.2014 pronunțată de au fost pe larg analizate în considerentele Deciziei nr.655/R/12.11.2015, pronunțată de , care sunt în concordanță cu dispozițiile legale și jurisprudența CEDO. Împrejurarea potrivit căreia instanța de recurs a considerat ca recursul declarat este nefondat și că nu și-a însușit motive invocate, nu poate duce la concluzia ca instanța a omis să se pronunțe asupra unor motive de recurs sau ca soluția deciziei constituie rezultatul exclusiv al unei greșeli materiale.

Se mai arată faptul că greșelile instanței de recurs care deschid calea unei contestații în anulare specială, sunt greșeli de fapt, respectiv confuzii de ordin procedural și nu greșeli de judecată, de apreciere a probelor ori de interpretare a textelor legale.

Astfel, greșelile materiale invocate în sensul ca instanța s-a aflat în eroare cu privire la data înregistrării cererii de chemare în judecată sau cu privire la regimul juridic al imobilului ce a făcut obiectul contractului nr. în condițiile în care a constatat că respectivul bun a intrat în proprietatea privată a ca urmare a vacanței succesorale după defuncta , nu constituie greșeli materiale în sensul disp.art.318, alin.1 Cod procedură civilă și pe cale de consecință nici motiv de contestație în anulare, ci este un motiv de recurs asupra căruia s-a pronunțat.

Totodată, se arată că nici celelalte greșelile materiale invocate în contestația în anulare, nu sunt greșeli materiale în sensul disp.art.318, alin.1 Cod procedură civilă.

În drept au fost invocate dispozițiile art.320 Cod procedură civilă.

În cauză, la data de 04.01.2016 numitul , terț față de litigiu, a formulat cerere de intervenție, prin care acesta a arătat că, în calitate de cetățean ce a votat are interesul de a cunoaște pe cel ce-l reprezintă și a apreciat că este corect să intervină pentru a se stabili adevărul (fila 29, volum I).

Asupra acestei cereri de intervenție petentul a renunțat prin notele depuse la data de 22.09.2016 (fila 37, volum I).

În fața Curții de Apel Pitești, la termenul de judecată din data de 18.01.2017 a fost depus, de către apărătorul contestatorilor, certificatul de deces privind pe contestatoarea (fila 84, volum II).

La data de 01.02.2017, în urma solicitării instanței, au fost înaintate relații de către , precizându-se că din declarația cu privire la bunurile aflate în proprietatea defunctei și potențialii moștenitori ai acesteia, rezultă ca moștenitoare d-na

În consecință, la termenul din 15.02.2017, în lipsa vreunui indiciu cu privire la posibilitatea existenței și a unui alt moștenitor al defunctei și față de necontestarea acestei calități și a relației de rudenie, a fost introdus moștenitorul de mai sus, acesta fiind deja parte în prezenta cauză, în aceeași calitate ca și cea a defunctei.

În ceea ce privește cererea de intervenție formulată, având în vedere notele scrise depuse la data de 22.09.2016, în baza dispozițiilor art. 246 din C.proc.civ. de la 1865, instanța va lua act de renunțarea la cererea de intervenție.

În ceea ce privește contestația în anulare, analizând-o prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că este nefondată, pentru următoarele considerente:

Prin decizia civilă nr. 655 din 12.11.2015, pronunțată de în dosarul nr. 262/62/2014, au fost declarate nule motivele de recurs formulate de contestatorii din prezenta cauză, prin memoriul din data de 03.09.2015, a fost anulat recursul declarat și precizat de către recurentul , a fost respins ca nefondat recursul formulat de contestatorii din prezenta cauza împotriva deciziei civile nr. 235 din 16.05.2014 pronunțată de în același dosar.

În motivarea acestei soluții, Curtea a reținut că excepția tardivității motivelor de recurs depuse de recurenții pârâți prin memoriul din 03.09.2015 este fondată, pe cale de consecință motivele fiind declarate nule, întrucât lipsa dovezii de reprezentant pentru a și nelegala citare a acestui pârât la instanțele anterioare sunt invocate pentru prima dată în cadrul acestui recurs de recurenții pârâți și nu sunt motive de ordine publică.

Cu privire la recursul formulat de recurenții pârâți instanța a constatat că nu este fondat. S-a arătat ca recurenții, relativ la modul de soluționare a excepțiilor lipsei calității procesuale active a reclamanților și a lipsei de interes în promovarea petitului privind constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. și cel privind rectificarea nr. au susținut că în mod greșit s-a stabilit că pretențiile reclamanților asupra imobilului în cauză derivă din prevederile art. 9 din Legea 112/1995, iar promovarea unei asemenea acțiuni le-ar asigura un folos practic, putând deveni din nou titularii dreptului de proprietate asupra apartamentelor în baza acestei legi.

S-a remarcat faptul că instanța de apel, în considerentele deciziei atacate nr. 235/16.05.2014, nu folosește aceste argumente pentru respingerea acestor excepții, ci justifică pentru reclamanți calitatea procesuală și interesul în susținerea acestor pretenții prin „contextul redobândirii calității de chiriași și al existenței certificatului de moștenitor de vacanță succesorală”. În acest certificat de moștenitor, după constatarea nulității certificatului de moștenitor nr. prin decizia civilă nr. 33/01.02.2005 a , pronunțată în dosar civil nr. 2854/C/2001, irevocabilă, s-a reținut că după defuncta , moștenitor legal este , în calitate de soț care decedează în având ca unic moștenitor pe sora sa, decedată și ea în , fără moștenitori. Așadar, pentru imobilele ce alcătuiesc masa succesorală după această ultimă defunctă, moștenitor legal este, prin . Chiar dacă în masa succesorală după defuncții a fost inclus în cadrul acestui certificat de moștenitor nr. doar imobilul din ce a făcut obiectul certificatului inițial de moștenitor nr. alături de prezentul imobil, nu se contestă de către recurenții pârâți apartenența și a prezentului imobil din la masa succesorală de pe urma acelorași defuncții și implicit regimul juridic al acestui imobil, de bun intrat în proprietatea privată a ca urmare a vacanței succesoriale după defuncta .

S-a apreciat că această schimbare a situației juridice a imobilului ca urmare a vacanței succesoriale, face ca imobilul să nu mai fie în sfera de aplicare a Legii 112/1995, însă, instanța de apel nu a justificat respingerea excepțiilor lipsei calității procesuale active și lipsa interesului pentru pretențiile de la punctul patru din cererea de chemare în judecată, pe dispozițiile art. 9 din Legea 112/1995, ci pe rațiunea redobândirii calității de chiriași a reclamanților, sens în care a indicat dispozițiile art. 6 din OUG nr. 40/1999. Acest argument juridic al instanței de apel nu este combătut în cadrul motivelor de recurs.

, care a devenit titularul dreptului de proprietate asupra imobilului în cauză încă de la data deschiderii succesiunii după defuncta , nu combate calitatea procesuală activă a reclamanților și nici interesul lor în promovarea pretențiilor, din contră, acceptă argumentul instanței de apel în respingerea acestor excepții. Din contră, se susține de către același intimat, că potrivit art. 1 litera b din HG 751/2007 „bunul în litigiu intrat în proprietatea statului cu titlu de succesiune vacanță se poate valorifica în condițiile OG nr. 14/2007, intimății reclamanți putând participa la procedura de valorificare a bunului și deveni proprietari”. Susținerile acestui intimat sunt corecte și nu au fost combătute de recurenți.

S-a mai reținut că în speță nu este contrazisă calitatea de chiriași a reclamanților asupra imobilului în cauză anterior intrării în vigoare a Legii 112/1995, dovadă că aceștia au și cumpărat apartamentele folosite ca și chiriași în temeiul Legii 112/1995, iar prin hotărâre judecătorească s-a reținut cu putere de lucru judecat că au fost cumpărători de bună credință. După desfășurarea contractelor lor de vânzare cumpărare, prin sentința civilă 6700/07.10.1999 a , rămasă definitivă și irevocabilă, în mod corect a reținut instanța de apel că sunt aplicabile dispozițiile art. 6 din OUG 40/08.04.1999, care prin raportare și la art. 11 din aceeași ordonanță, prelungesc de drept contractul de închiriere anterior cu cinci ani, practica judiciară lămurind că acesta reactivare a drepturilor locative ale foștilor chiriași - cumpărători, are loc începând cu data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești de constatare a nulității absolute a contractelor de vânzare cumpărare, dar nu mai mult de 08.04.2004.

În condițiile în care asupra prezentului imobil devine proprietar statul ca urmare a vacanței succesoriale după ultimul decedat, , drepturile succesoriale ale statului asupra imobilului în speță operează ope legis, de la data deschiderii moștenirii, având caracter declarativ. În speță, bunul intrând în proprietatea statului, schimbându-i-se astfel regimul juridic, iar contractul de închiriere al intimaților fiind reactivat, locațiunea acestora își găsește izvorul în lege, respectiv în prevederile fiind un caz de intervenție a legiuitorului în contracte, în prezent, sub imperiul , statul putând să

valorifice imobilul prin vânzare directă către chiriași, aceștia având astfel o prioritate la cumpărare în condițiile legii.

Astfel, s-a reținut corect de instanța de apel că reclamanții justifică atât calitatea procesuală activă cât și interesul, nu numai la momentul promovării acțiunii, cât și pe parcursul acesteia, ei acționând în scopul prevenirii unui drept subiectiv ce le asigură legătura cu bunul.

S-a constatat că nu există dovezi contrare celor aflate la dosar din care să rezulte că intimații reclamanți au locuit în acest imobil după momentul constatării nulității contractelor lor de vânzare cumpărare, pe tot parcursul judecării prezentei cauze.

Pretențiile de la petitul patru al cererii de chemare în judecată vizează constatarea nulității absolute a contractului de vânzare cumpărare asupra imobilului în cauză, motivul nulității invocat fiind fraudă la lege și cauză ilicită. S-a observat că nulitatea absolută este sancțiunea ce lipsește actul civil de efectele contrarii normelor juridice edictate pentru încheierea sa valabilă, norme ce ocrotesc un interes general, ea putând fi invocată de orice persoană interesată, potrivit regulilor în care se exprimă regimul juridic al nulității absolute. Ori în speță, în raport de nulitatea absolută invocată s-a dovedit că intimații reclamanți justifică interes, respectiv un folos practic, păstrându-și locațiunea asupra bunului în condițiile legii, care le-ar putea asigura accesul la dreptul de proprietate asupra bunului.

S-a reținut că soluția instanței de apel referitoare la calitatea procesuală activă și interesul reclamanților în susținerea pretențiilor de la petitul patru al cererii de chemare în judecată este fondată și față de probatoriul administrat. Imobilele - apartamente ce au făcut obiectul Contractelor de vânzare cumpărare încheiate de reclamanți în baza Legii 112/1995 și desființate prin sentința civilă nr. 6700/07.10.1999 rămasă nevocabilă, se identifică cu imobilul descris la din de sub top din care recurenții au cumpărat cota

Așadar, pe tot parcursul judecării din cauza de față, dar și în celelalte cauze în care s-au pronunțat hotărârile judecătorești invocate cu putere de lucru judecat, intimații reclamanți din prezenta cauză au justificat legătura cu imobilul în cauză, ce face obiectul certificatului de moștenitor constat nul prin decizia civilă nr. 33/2005 a Tribunalului Brașov și al contractului de vânzare cumpărare autentificat sub nr. . S-a apreciat că în lipsa unei dezmembrări a imobilului de la și fără a fi individualizată în fapt cota de 1/2 din imobilul ce a făcut obiectul contractului de vânzare cumpărare contestat, printr-o ieșire din indiviziune cu proprietarul celeilalte cote de din același imobil, nu se poate reține că instanța de apel a interpretat greșit actul dedus judecării pentru a deveni aplicabile prevederile art. 304 pct. 7 și 8 Cod procedură civilă.

Pentru aceleași considerente, fără o ieșire din indiviziune, dezmembrare, nu s-a putut stabili nici amplasamentul spațiului comercial închiriat (, respectiv dacă acesta ar cădea în lotul aferent cotei de 1/2 a lui , ce a intrat în proprietatea privată a statului ca urmare a vacanței successorale sau în lotul aferent celeilalte cote de vândută recurenților. Dată fiind situația juridică a imobilului, faptul că apartamentele deținute de intimații reclamanți fac parte integrantă din imobilul de la , așa cum s-a reținut cu putere de lucru judecat prin hotărârile judecătorești anterioare, instanța de recurs a reținut că intimații reclamanți justifică prin demersurile întreprinse obținerea unui folos practic personal, păstrarea locațiunii asupra imobilului și dobândirea calității de proprietar, interesul acestora fiind dat de noua situație creată după constatarea nulității absolute a certificatului de moștenitor nr. prin hotărâre judecătorească ce are implicații și asupra actelor subsecvente.

În legătură cu criticile formulate de recurenți față de soluționarea pe fond a cererii de constatare a nulității absolute a contractului de vânzare cumpărare autentificat sub nr. , instanța a constatat că nu sunt fondate. S-a reținut că instanța de apel a infirmat buna credință a subdobânditorilor cu argumentele expuse în considerentele hotărârii și, după cum s-a observat chiar motivele formulate de recurenții pârâți cu privire la susținerea bunei credințe și a erorii terțului asupra calității transmitătorului, pentru a se stabili o altă situație juridică relativ la calitatea subdobânditorilor, contrară celei reținută în apel, e nevoie de verificarea unor împrejurări de fapt, de reinterpretarea probelor ce au condus instanța de apel la acesta soluție, deci de stabilirea unei alte stări de fapt, ceea ce nu se poate realiza în cadrul prezentului recurs, cale de atac ce nu are caracter devolutiv și nu îi sunt aplicabile prevederile art. 304¹ Cod procedură civilă.

S-a apreciat că instanța de apel a reținut corect că certificatul de moștenitor nr. a fost constatat nul pentru cauză ilicită și fraudă la lege, motivul nulității absolute fiind rețedat expres în considerentele deciziei civile nr. 33/01.02.2005 a Tribunalului Brașov, reținută cu putere de lucru judecat și în prezenta cauză. Astfel, din considerentele acestei decizii devenite irevocabilă rezultă că instanța a constatat nulitatea certificatului de moștenitor prin care și dobândeau drepturi succesoriale asupra celor două imobile aparținând defuncțiilor, pentru faptul că „certificatul de moștenitor s-a emis cu încălcarea competenței teritoriale absolute și nu s-a bazat pe o relație de rudenie între ultimii doi defuncți, fiind încălcate norme legale imperative care reglementează devoluțiunea succesorală.”

Ulterior pronunțării deciziei nr. 33/2005 a Tribunalului Brașov, prin sentința penală nr. 665/25.05.2006 pronunțată de către și decizia penală nr. 653/11.10.2007 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia, s-au declarat false și au fost anulate adeverințele și anexa adeverința fiind avută în vedere la emiterea certificatului de moștenitor nr. Această adeverință preciza o situație de fapt neconformă cu realitatea, respectiv că „defunctul nu a avut niciun moștenitor legal, decât pe nepotul lui”, iar considerentele hotărârilor pronunțate în dosarul penal de declarare ca falsă a adeverinței, confirmă raționamentul logic al instanței care a pronunțat decizia 33/2005. Chiar dacă adeverința menționată a fost declarată falsă și anulată după încheierea contractului de vânzare cumpărare având ca obiect cota de $\frac{1}{2}$ din imobilul din, iar nulitatea absolută a certificatului de moștenitor nr. s-a declarat tot după încheierea actului, cauzele de nulitate absolută invocate și pentru contractul de vânzare cumpărare trebuie să existe în momentul încheierii actului, or instanța de apel a reținut că nu poate fi considerent valid actul subsecvent certificatului de moștenitor declarat nul, cu atât mai mult cu cât intimații parți și, parți în contractul de vânzare cumpărare în calitate de vânzător și cumpărător, au figurat și în calitate de beneficiari ai certificatului de moștenitor, neputându-se reține buna credință a soților cumpărători.

Cauza ilicită include fraudă la lege, când actul juridic s-a încheiat cu nesocotirea unor norme imperative, în speță cele referitoare la devoluțiunea succesorală - art. 77 alin. 1 din Legea 36/1995 citat în considerentele deciziei 33/2005 a. Vânzarea lucrului altuia în cunoștință de cauză este nulă absolut în virtutea cunoscutului adagiu clasic „fraus omnia corrumpit” - fraudă corupe totul. Este neîndoielnic că în cazul fraudei la lege, cerința potrivit căreia motivul determinant ilicit și imoral trebuie să fie totuși scopul mediat al ambelor părți sau cealaltă parte să fi cunoscut ori, după împrejurări, să fi fost dator să cunoască scopul mediat al celuilalt contractant. S-a reținut în concluzie că pentru a considera fondate motivele de recurs ale recurenților inserate la punctul cinci din cererea inițială de recurs ce vizează soluționarea pe fond a cererii reclamanților, este nevoie de reevaluarea stării de fapt și reaprecierea probelor, ceea nu se poate realiza în recurs.

Cu toate acestea, instanța de recurs a constatat că nu sunt incidente nici motivele de casare indicate doar în drept în partea introductivă a cererii de recurs inițiale, fără detalierea lor în cadrul motivelor de recurs (art. 312 alin. 1, 2, 3 Cod procedură civilă) doar pe considerentul că instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului sau modificarea hotărârii nu este posibilă, fiind necesară administrarea de probe noi. Din probatoriul administrat nu a rezultat contrariul celor reținute de instanța de apel, respectiv faptul că, la momentul încheierii vânzării cumpărării autentificate sub nr. 924/01.06.1999 care este identic cu momentul încheierii certificatului de moștenitor autentificat sub nr., cumpărătorii, cu minime diligențe au cunoscut sau puteau să cunoască faptul că cel care le transmitea cota de $\frac{1}{2}$ din imobil nu își justifică dreptul de succesibil al proprietarilor înscrși în CF cu acte de stare civilă cum impunea legea, iar unul din testamentele de care acesta s-a prevalat pentru justificarea intrării imobilului în cauză, în masa succesorală, a fost infirmat prin sentința civilă nr. 276/15.01.1996 pronunțată în dosar civil 2686/1997 în care au fost părți atât vânzătorul din prezentul contract de vânzare cumpărare, cât și cumpărătoarea. S-a apreciat că, motivarea instanței de apel sub acest aspect nu poate fi infirmată fără o procedură de reevaluare a probatoriului care, în temeiul art. 30.4 pct. 7, 8, 9 Cod procedură civilă invocate de recurenți nu poate fi realizată în acesta cale extraordinară de atac, deoarece hotărârea atacată poate fi modificată sau casată numai pentru motive de nelegalitate.

Criticile invocate cu privire la fondul cauzei, ce țin de aplicarea și interpretarea principiului ocrotirii bunei credințe a subdobânditorului, a validității aparenței în drept, au fost apreciate ca justificate față de considerente deciziei atacate și de probatoriul administrat.

Dacă buna credință a dobânditorului se prezumă legal, eroarea comună și invincibilă trebuie să fie dovedită chiar de către dobânditorul care invocă beneficiul principiului validității aparenței de drept, pentru a salva de la desființare (nulitate absolută) actul juridic de înstrăinare cu titlu oneros încheiat cu aparentul proprietar. S-a reținut că recurenții, deși fac trimitere la aceste principii de drept pentru salvarea actului subsecvent certificatului de moștenitor declarat nul, nu indică dovezile care ar confirma eroarea terțului, comună și invincibilă la momentul contractării.

Principiul „error communis facit jus”- validitatea aparenței în drept, care protejează securitatea dinamică a raporturilor juridice, reclamă îndeplinirea unor condiții cumulative pentru a putea opera, condiții mult mai severe decât în cazul principiului ocrotirii bunei credințe, respectiv: transmisiunea să vizeze un bun individual determinat, un bun imobil, să fie cu titlu oneros, eroarea în care s-a aflat dobânditorul să fie comună și invincibilă, iar dobânditorul să fie de bună credință, care trebuie să fie perfectă, adică lipsită de orice culpă sau chiar îndoială, imputabilă acestuia. Dacă îndeplinirea primelor două elemente nu comportă discuții în speță, în ceea ce privește celelalte două elemente, instanța de apel, odată cu stabilirea stării de fapt a reținut că nu sunt întrunite. Cât privește eroarea comună, aceasta presupune atât un element obiectiv, reprezentat de credința publică, lipsită de îndoială, în aparența de proprietar a unei persoane asupra bunului, aparență care este contrară realității, cât și un element subiectiv, psihologic, constând în credința cumpărătorului în aparența creată de titlul de proprietate, coroborată cu celelalte împrejurări de fapt, care întăresc această credință. Cât privește caracterul invincibil al erorii, analiza acestei condiții implică cercetarea cauzei erorii și examinarea dacă un om capabil, în condițiile sociale existente la momentul încheierii contractului, s-a comportat ca cea mai exigentă și experimentată persoană, în ceea ce privește afacerile sale. În lipsa unor atare diligențe, dobânditorul nu poate datora situația sa erorii invincibile. S-a reținut că eroarea ce o reclamă recurenții cumpărători nu poate avea un caracter invincibil. Recurenții își fundamentează condițiile erorii comune, invincibile pe considerentul că Statul Român fiind înscris în CF, titlul său este un drept evident, susceptibil de a fi înstrăinat (pagina 12 din motivele de recurs), ori, în cauză recurenții subdobânditori nu au încheiat actul juridic a cărei protecție o solicită prin aplicarea principiului aparenței în drept cu Statul Român, ci cu al cărui titlu s-a dovedit nul, fiind contestat încă din anul 1998 conform considerentelor sentinței civile nr. 276/15.01.1998 a . Ulterior acestui moment, respectiv la data emiterii certificatului de moștenitor și la data încheierii contractului de vânzare cumpărare autentificat sub nr. , cumpărătorii, cu minime diligențe puteau verifica dovezile justificative (acte de stare civilă) pentru calitatea de succesor al numitului după defunctul care ar fi trebuit să existe în dosarele succesorale. Prin urmare, buna credință se întemeiază nu numai pe existența propriului titlu, ci și pe verificările exigente ale titlului proprietarului aparent.

Pentru aceste considerente, instanța de recurs a respins recursul formulat de recurenții pârâți.

Prin prezenta contestație în anulare contestatorii au înțeles să atace decizia pronunțată în cadrul recursului, motivat de faptul că au existat mai multe erori materiale ale instanței de recurs în soluționarea acestei urmăări de atac, precum și pentru că instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor de recurs.

Contestația în anulare specială este reglementată de dispozițiile art. 318 din Cod procedură civilă de la 1865 și poate fi promovată numai pentru motivele expres prevăzute de textul de lege, conform căruia hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când lezarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

În ceea ce privește primul motiv al contestației în anulare (greșeli materiale) se reține că dispozițiile art. 318 teza I din Codul de procedură civilă vizează greșeli materiale cu caracter procedural care au dus la pronunțarea unei soluții eronate. În această categorie intră greșeli de fapt, involuntare, comise prin confundarea unor date esențiale ale dosarului cauzei. Fiind un text de excepție, noțiunea de greșală materială nu trebuie să fie interpretată extensiv.

Greșeala materială nu trebuie să fie nici rezultatul modului în care instanța ar fi înțeles să aprecieze o probă sau să interpreteze un text de lege, pentru că altfel s-ar ajunge pe o cale ocolită la judecarea încă o dată a aceluiași recurs. Criticile vizând pretense greșeli de judecată, respectiv de apreciere a probelor și de interpretare a unor dispoziții legale de drept substanțial sau procedural, nu se circumscriu motivelor expres și limitativ prevăzute de lege pentru contestația în anulare, ci reprezintă, de fapt, adevărate motive de recurs.

Analizând considerațiile contestatorilor referitoare la condițiile de admisibilitate ale unei contestații în anulare speciale, prin care se apreciază că doctrina ar fi rămas captivă unor exemple clasice circumscrie unor grosolane erori de procedură, iar puterea de control a instanțelor asupra hotărârilor definitive nu este limitată la respectarea principiului securității juridice, ci ar trebui exercitată pe deplin, inclusiv pentru a repara erorile judiciare în vederea unei corecte dezlegări a raportului juridic dedus judecății, Curtea observă că prin acestea se încearcă a se extinde câmpul de analiză pentru o contestație în anulare.

Contestația în anulare este o cale de atac extraordinară, de retractare, comună, iar aceasta privește (pentru motivul invocat de petenți) erori materiale evidente (iar nu erori judiciare), în legătură cu aspectele formale (iar nu de fond) al judecății recursului, cum ar fi: respingerea eronată a unui recurs ca tardiv formulat; anularea căii de atac ca netimbrată, etc. Este de reținut că, pentru examinarea/soluționarea motivelor contestației în anulare nu trebuie efectuată o reexaminare a fondului sau reaprecierea probelor, or, prin invocarea unei erori judiciare tocmai o astfel de reexaminare se dorește a se efectua de către prezenta instanță.

În consecință, aprecierea contestatorilor în sensul că puterea de control a instanțelor asupra hotărârilor definitive nu ar fi limitată este contrară prevederilor legale. După cum s-a arătat, în această cale de atac extraordinară nu se face o judecată asupra raționamentului instanței de recurs. Contestația în anulare este o cale de atac prin intermediul căreia se pot „repara” numai greșeli de fapt, involuntare.

Curtea are în vedere, în aprecierea admisibilității căii de atac extraordinare a contestației în anulare care a fost pusă la îndemâna justițiabililor doar pentru motive expres și limitativ prevăzute de lege, și statuțiile Curții Europene a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, în care a stabilit că în ceea ce privește introducerea căilor de recurs extraordinare, instanțele superioare nu trebuie să-și folosească puterea de supervizare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare și nu pentru a proceda la o nouă analiză. S-a apreciat astfel de către instanța europeană că supervizarea nu trebuie să devină un apel deghizat, iar simplul fapt că ar putea exista două puncte de vedere diferite asupra subiectului nu reprezintă un motiv suficient pentru a rejudeca o cauză. Nu se poate deroga de la acest principiu decât atunci când o cer motive substanțiale și imperioase (Cauza Sebastian Taub împotriva României (hotărârea din 12 octombrie 2006).

Pe cale de consecință, nu pot fi reținute susținerile contestatorilor legate de admisibilitatea contestației în anulare și de extinderea interpretării noțiunii de „greșeală materială” din perspectiva dispozițiilor art. 6 din CEDO, jurisprudența instanței europene fiind în sens contrar, respectiv al păstrării securității raporturilor juridice și sancționării anulării hotărârilor definitive și irevocabile, pentru unicul motiv că ar exista un punct de vedere diferit asupra aprecierii faptelor de cel al instanțelor precedente, fără niciun element de dovadă suplimentară care să poată justifica această diferență de apreciere.

În continuare vor fi analizate fiecare dintre „erorile materiale” invocate de contestatori, în modalitatea în care acestea au fost enumerate de aceștia.

I. Un prim motiv al contestației invocat de contestatori este eroarea materială cu privire la elemente esențiale ale cererii de chemare în judecată/certificatului de vacanță succesorală, motivat de faptul că instanța de recurs ar fi pronunțat hotărârea fără a observa că documentele pe care și-a întemeiat decizia au un conținut distinct de cel reținut în motivarea hotărârii, cât și că instanța s-ar fi aflat în eroare cu privire la data înregistrării cererii de chemare în judecată, ce a făcut în final obiectul dosarului nr.262/62/2014, în condițiile în care a justificat calitatea procesuală a reclamanților prin raportare la un înscris întocmit ulterior sesizării instanței, respectiv la Certificatul nr.

În privința acestui motiv, se observă, din chiar titlul motivului de contestație în anulare, că situația invocată de contestatori nu este o eroare materială a instanței de recurs, ci chiar o presupusă greșeală de judecată, deoarece s-a arătat că instanța de recurs ar fi pronunțat hotărârea fără a observa că documentele pe care și-a întemeiat decizia și cu care s-a justificat admiterea în parte a cererii de chemare în judecată, au un conținut distinct de cel reținut în motivarea hotărârii.

Astfel, se invocă o posibilă greșeală de judecată a instanței de recurs, ce nu ar fi observat bine conținutul unui act, respectiv în modalitatea dorită de contestatori, ci într-unul contrar intereselor acestora. Or, un astfel de argument nu poate fi reținut în cadrul unei căi de atac extraordinare, ce nu are ca obiect analizarea temeiniciei raționamentului instanței de recurs.

Aceeași concluzie se desprinde și din motivarea efectuată de contestatori asupra acestui motiv al contestației. Astfel s-a arătat, în mod succint că: instanța s-a aflat în eroare cu privire la data înregistrării cererii de chemare în judecată în condițiile în care a justificat calitatea procesuala a reclamanților prin raportare la un înscris întocmit ulterior sesizării instanței, respectiv la certificatul nr. 168/2008, înscris întocmit pro causa, emis abia la data de 29 august 2008, la mai bine de 6 ani de la momentul introducerii cererii principale; deși cele două date calendaristice rezultau din înscrisurile aflate la dosarul cauzei, instanța de recurs și-a însușit argumentele instanței de apel în sensul ca reclamanții îi justifică atât calitatea procesuala cât și interesul prin redobândirea calității de chiriași și al existenței Certificatului de moștenitor nr. ; calitatea procesuală și interesul trebuie raportate și analizate în conținut în funcție de momentul introducerii cererii de chemare în judecată, iar nu ulterior, de parcursul desfășurării acesteia.

Lecturând argumentele de mai sus, este evidentă nemulțumirea contestatorilor de modalitatea în care instanța de recurs a interpretat un înscris ce a fost depus la dosarul cauzei, mai exact faptul că s-a reținut un efect al acestuia ce nu le era favorabil.

Astfel, toate aprecierile acestora de mai sus nu sunt decât motive de recurs pe care le invocă împotriva unei decizii pronunțate în soluționarea unui recurs, ceea ce este inadmisibil. Se critică în mod evident raționamentul instanței de recurs în soluționarea acelu element privind înscrisul reprezentat de certificatul nr. și efectele pe care le produce („înscris întocmit pro causa”).

În consecință acest motiv este neîntemeiat.

II. Un al doilea motiv de contestație în anulare invocat de contestatori, legat de același punct a) din cerere, este faptul că instanța s-ar fi aflat în eroare cu privire la regimul juridic al imobilului ce a făcut obiectul, în condițiile în care s-a constatat ca respectivul bun a intrat în proprietatea privată a ca uimare a vacanței succesoriale după defuncta fără a observa că, la data cercetării recursurilor, dreptul de proprietate dobândit de în urma culegerii succesiunii vacante a defunctei, purta exclusiv asupra imobilului situat în .

Și în privința acestui motiv de contestație în anulare se poate observa că nemulțumirile contestatorilor se referă la modalitatea în care instanța de recurs a interpretat regimul juridic al imobilului, deci modalitatea în care a dezlegat acest aspect al procesului, iar nu la o simplă eroare materială.

S-a motivat în susținerea acestui motiv și că instanța de recurs s-ar fi aflat într-o confuzie gravă cu privire la întinderea masei succesoriale ce a compus moștenirea vacantă a defunctei, în condițiile în care s-a reținut prin considerentele hotărârii că Statul Român a devenit titularul dreptului de proprietate asupra imobilului în litigiu (din str.) în baza unui înscris (certificatul nr.) care nu face o referire expresă la respectivul imobil.

Raportat la această argumentare, critica contestatorilor privind dezlegarea instanței de recurs a situației litigioase referitoare la faptul că ar fi devenit titularul dreptului de proprietate asupra imobilului în litigiu în baza unui înscris, nu reprezintă o simplă eroare materială.

În continuarea acestei motivări, petenții chiar arată „greșelile” pe care le-ar fi comis instanța de recurs în soluționarea căii de atac, ceea ce probează încă o dată că aceștia nu fac decât să promoveze un recurs la recurs, iar nu să invoce adevărate erori materiale.

Astfel, s-a arătat în motivare, pe scurt, în sensul că: prin certificatul de moștenitor nr. a cules moștenirea vacantă a defunctei dobândind astfel un patrimoniu succesoral compus exclusiv din cota de nu se poate considera că alte imobile decât cele expres cuprinse în certificatul de moștenitor ar avea același regim juridic doar pentru considerentul că la un moment dat au făcut

parte din masa succesorală; instanța de recurs s-a aflat în eroare atunci când a reținut că imobilul situat în se afla în patrimoniul privat al ca urmare a vacanței succesore a defunctei , aceeași instanță a pronunțat o hotărâre diferită de cea care ar fi pronunțat-o în situația în care ar fi observat toate informațiile cuprinse în respectivul înscris.

Or, efectuarea de aprecieri asupra modalității în care instanța de recurs a înțeles să interpreteze conținutul unui act juridic sau să concluzioneze asupra modalității în care s-a transmis o succesiune și componența masei succesore nu reprezintă decât o contestare a deciziei de recurs pe fondul său, iar nu invocarea unei erori materiale.

III. Un al treilea motiv al contestației în anulare îl constituie faptul că instanța s-ar fi aflat într-o eroare cu privire la validitatea unui înscris esențial atât în stabilirea masei succesore rămase de pe urma defunctei , cât și în aprecierea bunei-credințe a părților semnatare ale Contractului nr.924, respectiv Testamentul olograf semnat de

Și în privința acestui motiv Curtea reține că nu se invocă o eroare materială a instanței de recurs, ci se critică chiar aprecierea acesteia din urmă asupra validității unui înscris (un testament), respectiv o presupusă greșeală de judecată.

Concluzia de mai sus este întărită de motivarea expusă de contestatori în privința acestui punct. S-a invocat în principal că: necercetarea deciziei civile nr.750 din 7 mai 1998 a , a condus instanța de recurs la efectuarea unei grave erori materiale în aprecierea drepturilor succesore ale defunctului , cât și în aprecierea bunei-credințe a cumpărătorilor; prin considerentele expuse la fila 20 paragraful 2 din hotărârea contestată instanța de recurs face trimitere expresă la efectele unei hotărâri judecătorești desființate prin admiterea unei căi de atac, cât și apreciază ca fiind răsturnată prezumția de bună-credință a semnatarilor contractului nr. 924, ceea ce nu poate reprezenta decât o gravă eroare materială; insuficienta cercetare a succesiunii hotărârilor judecătorești depuse la dosarul cauzei.

O apreciere de natura insuficienței „cercetări a succesiunii hotărârilor judecătorești depuse la dosarul cauzei”, cât și aceea că nu s-a cercetat corespunzător o hotărâre judecătorească, nu constituie decât contestații a celor reținute de instanța de recurs și a modalității în care aceasta a analizat și soluționat unul din punctele litigioase ale cauzei, respectiv o posibilă greșeală de raționament a acesteia și implicit formularea unui recurs la recurs.

IV. Al patrulea motiv de contestație expus la punctul c) din cerere, îl constituie faptul că instanța de recurs, la momentul în care a apreciat asupra calității procesual active a reclamanților și în egală măsură asupra bunei credințe a contestatorilor s-ar fi aflat într-o eroare gravă cu privire la considerentele Deciziei civile nr. 33/01.02.2005 a

În motivarea acestui punct al contestației în anulare, s-a arătat în principal că: instanța de recurs a făcut o confuzie gravă între calitatea de moștenitor legal și calitatea de moștenitor acceptant în condițiile în care instanța reține că este unicul moștenitor legal al defunctului , aspect apreciat greșit; nu a observat că prin respectiva decizie instanța s-a pronunțat doar asupra nulității Certificatului de moștenitor nr. si nu asupra dezbaterei succesore a defuncțiilor; anularea Certificatului de moștenitor nr. a condus doar la înlăturarea constatărilor notarului, dar nu a afectat vocația succesorală a moștenitorilor legali sau testamentari; instanța de recurs, a analizat buna credință a recurenților-pârâți la încheierea Contractului nr. fără a observa cu atenție considerentele Deciziei nr. 33/2005.

Analizând aceste considerații ale contestatorilor, se observă că aceștia nu invocă o posibilă eroare materială a instanței de recurs, ci chiar contestă modalitatea în care aceasta a analizat și reținut calitatea de moștenitor legal și calitatea de moștenitor acceptant, apreciindu-se de către contestatori că instanța de recurs ar fi făcut o confuzie gravă, cât și că instanța de recurs a raționat în modalitatea expusă în hotărâre datorită unor posibile erori săvârșite în lecturarea unei alte hotărâri judecătorești.

Or, ceea ce invocă contestatorii este o nemulțumire în ceea ce privește judecata efectuată de către instanța de recurs, respectiv aprecierile acesteia asupra unora dintre aspectele deduse judecății (cum a interpretat un act autentic – hotărârea judecătorească), iar nu o simplă eroare materială.

Mai mult, s-a arătat că instanța de recurs nu ar fi observat că prin acea decizie instanța s-ar fi pronunțat doar asupra nulității certificatului de moștenitor nr., iar nu și asupra dezbaterii succesorale a defuncților .

Astfel, contestatorii expun tot o contestație asupra modalității de soluționare a recursului, prin invocarea faptului că instanța nu ar fi observat/interpretat înscrisurile în modalitatea în care aceștia doresc, ceea ce echivalează cu atacarea deciziei instanței de recurs prin formularea de motive împotriva acesteia. Se reține și că, în continuarea motivării acestui punct, contestatorii arată care ar fi trebuit să fie, în aprecierea lor, concluziile pe care instanța de recurs ar fi trebuit să le tragă din probatoriul administrat, ceea ce arată încă odată că sunt nemulțumiți de soluția adoptată în fond.

V. Al cincilea motiv de contestație expus de contestatori la punctul d), îl constituie faptul că instanța de recurs s-ar fi aflat într-o eroare gravă cu privire la înțelegerea demersului procesual efectuat de recurenți prin promovarea recursului împotriva Deciziei civile nr., în condițiile în care a apreciat că ei nu au contestat regimul juridic al imobilului situat în , de bun intrat în proprietatea .

În motivarea acestui punct din contestația în anulare s-a arătat, succint, următoarele: instanța de recurs eronat a reținut că recurenții-pârâți nu au contestat apartenența imobilului din la masa succesorala de pe urma defuncților ; instanța de recurs s-a aflat într-o gravă eroare materială atunci când a justificat existența și întinderea calității procesuale active și a interesului reclamanților pentru petitul privind constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. ; este excesiv să impui unui cumpărător obligația de a efectua demersuri pentru verificarea actelor de stare civilă a persoanele implicate într-o dezbateri succesorala succesivă, în condițiile în care aceste obligații incumba notarului investit, vacanța succesorala a fost constatată nu după defunctul ci după defuncta

Analizând motivarea de mai sus, se observă că din nou contestatorii își expun nemulțumirile în legătură cu judecata efectuată de instanța de recurs, neinvocând o efectivă eroare materială.

Menționarea expresă în sensul că instanța de recurs ar fi dovedit o vădită stare de confuzie în legătura cu conținutul recursurilor declarate în cauză, nu poate fi reținută decât ca o cale de atac exercitată împotriva judecății efectuate de . Susținerea contestatorilor că această din urmă instanță de recurs ar fi apreciat greșit cererea lor de recurs și ceea ce au invocat în aceasta, nu poate fi calificată decât ca o eroare de judecată.

Or, prin contestațiile în anulare se remediază erorile materiale ale instanțelor de recurs, iar nu greșelile de judecată/erorile judiciare.

Identica este situația și în ceea ce privește concluzia la care a ajuns instanța de recurs privind demersurile ce trebuiau efectuate de recurenții de la acea dată. Contestatorii au apreciat că instanța de recurs, în fapt, nu ar fi trebuit să le rețină obligația de a efectua demersuri pentru verificarea actelor de stare civilă ale persoanelor implicate într-o dezbateri succesorala, în condițiile în care aceste obligații incumbau notarului.

Astfel, aceștia sunt nemulțumiți în acest caz de concluziile pe care le-a expus instanța de recurs, respectiv raționamentul acesteia în reținerea obligațiilor care le reveneau la încheierea unui act juridic civil, ceea ce constituie, din nou, un recurs la recurs.

VI. Un al șaselea motiv de contestație expus de către contestatori la punctul e) din cerere, este faptul că instanța ar fi omis, din eroare, să cerceteze un document esențial pentru dezlegarea recursului declarat de recurenții - pârâți, respectiv Certificatul de moștenitor nr. emis în favoarea defunctei .

Din expunerea acestui motiv de contestație, cât și din introducerea efectuată de prezenta Curte în preambulul motivării se observă că nu este întemeiat nici acesta.

Astfel, după cum s-a arătat mai sus, greșeala materială nu trebuie să fie nici rezultatul modului în care instanța ar fi înțeles să aprecieze o probă sau să interpreteze un text de lege, iar criticile vizând pretinse greșeli de judecată, respectiv de apreciere a probelor și de interpretare a unor dispoziții legale de drept substanțial sau procedural, nu se circumscriu motivelor expres și limitativ prevăzute de lege pentru contestația în anulare, ci reprezintă, de fapt, adevărate motive de recurs.

În consecință, aprecierea contestatorilor în sensul că instanța de recurs trebuia să dea o anumită forță probantă unui înscris ce le era favorabil nu reprezintă o eroare materială, ci chiar aprecierea instanței asupra probelor, cât și interpretarea lor raportat și la dispozițiile legale incidente.

Se observă și că, în motivarea acestui punct din contestație s-a arătat în principiu că: omiterea unui document care oferă importante date în legătura cu întinderea masei succesorale culeasă de defuncta, în urma succesiunii defunctului, reprezintă o eroare materială în sensul dispozițiilor art.318 Cod procedura civilă; dacă instanța de recurs ar fi cercetat Certificatul nr. ar fi constatat că în el se menționează faptul că Micu Paraschiva a dobândit în urma succesiunii defunctului doar un drept de proprietate asupra imobilelor situate în com. a considera că fiind moștenitorul tuturor imobilelor rămase după defuncta reprezintă rodul unei erori materiale în observarea conținutului și datelor documentelor care au fundamentat soluția instanțelor.

Raportat la analiza contestatorilor, faptul că instanța de recurs nu a acceptat analiza expusă de aceștia, conform chiar susținerilor lor, ci a apreciat că fiind util și concludent certificatul nr. 168, nu poate fi contestat prin prezenta cale de atac extraordinară; o astfel de cale de atac nu este deschisă împotriva unei decizii a instanței de recurs.

Din aceeași motivare de mai sus, se observă că, în fapt, contestatorii fac o expunere a soluției pe care, în opinia acestora, trebuia să o adopte instanța de recurs în privința unuia dintre punctele în discuție, fiind de fapt nemulțumiți de concluziile instanței, neinvocând o veritabilă eroare materială. Aceștia au arătat, după cum se observă, cum ar fi trebuit să soluționeze instanța de recurs acea problemă.

VII. Un alt motiv de contestație în anulare invocat îl constituie faptul că instanța s-ar fi aflat într-o confuzie gravă cu privire la succesiunea actelor normative incidente în cauză.

Și în ceea ce privește acest motiv, din chiar expunerea sa, se observă că nu poate fi reținut raportat la introducerea efectuată de prezenta instanță în preambulul motivării. Greșeala materială ce se invocă într-o contestație în anulare nu trebuie să fie rezultatul modului în care instanța ar fi înțeles să interpreteze un text de lege, pentru că altfel s-ar ajunge pe o cale ocolită la judecarea încă o dată a aceluiași recurs. Or, prin chiar expunerea motivului contestatorii arată că instanța de recurs nu a aplicat corect legile (actele normative) în cauză. În aprecierea acestora, alta ar fi fost succesiunea actelor normative.

În consecință, ceea ce îi nemulțumește pe contestatori este interpretarea pe care a emis-o instanța de recurs în decizia contestată. Această concluzie este întărită de motivarea contestatorilor în ceea ce privește acest motiv de contestație, prin care au arătat în principal: concluzia instanței de recurs în sensul că reclamantii își justifică atât calitatea procesuală activă cât și interesul pe faptul că au redobândit calitatea de chiriași deținută în baza Legii nr.112/1995, nu este altceva decât rezultatul unei erori materiale, întrucât a omis a observa datele emiterii actelor normative incidente, dar și titlul Statului; nu poate fi vorba despre o renaștere a unui drept locativ în temeiul unor prevederi legale care nu ar fi sub nicio formă aplicabile în cauză; OUG nr.40/1999 nu determină "renașterea" unor drepturi locative ci conferă dreptul de a fi încheiat un nou contract de închiriere, cu actualul proprietar, iar nu cu Statul; interesul foștilor proprietari ar fi trebuit să fie total nul, nu de anulare a titlului lor, ci de menținere a acestuia pentru a putea locui în continuare în imobile; în speță nu este aplicabil art. 11 al OUG nr. 40/1999, întrucât contestatorii proprietari și-au îndeplinit toate obligațiile care le reveneau.

Analizând argumentele de mai sus, se observă că, sunt nemulțumiți contestatorii de modalitatea în care instanța ar fi înțeles să interpreteze și în special să aplice un text de lege, în concret incidența faptului că reclamantii își justifică atât calitatea procesuală activă, cât și interesul pe faptul că au redobândit calitatea de chiriași deținută în baza Legii nr.112/1995.

Or, după cum s-a mai precizat, preținsele erori de interpretare a unor dispoziții legale de drept substanțial nu se circumscriu motivelor expres și limitativ prevăzute de lege pentru contestația în anulare.

VIII. Ultimul motiv de contestație în anulare îl constituie faptul că instanța de recurs, respingând recursul, a omis din greșeală să cerceteze toate motivele de modificare și de casare cu care a fost investită (art.318 alin.(1), teza a II-a C.pr.civ.).

Contestatorii invocă faptul că instanța de recurs nu s-ar fi pronunțat asupra următoarelor motive de recurs pe care aceștia le-ar fi invocat:

1. prin ignorarea inexistenței unui interes născut, actual, personal și direct precum și a lipsei calității procesuale active a reclamanților, ambele condiții de exercițiu a acțiunii civile, Tribunalul Brașov a pronunțat o hotărâre judecătorească cu încălcarea normelor de procedură civilă prevăzute sub sancțiunea nulității (art. 304, pct. 5 din Codul de procedură civilă);

2. certificatul de moștenitor nr. a fost greșit interpretat ca reprezentând o dovadă în sprijinul justificării unui interes de către reclamanți în condițiile în care tocmai prin exhibarea acestui act rezultă indubitabil ca intimații nu mai pot beneficia de dispozițiile Legii nr.112/1995 (art. 304, pct. 8 din Codul de procedură civilă);

3. analiza tribunalului a fost una extrem de săracă în argumente (art. 304, pct. 7 din Codul de procedură civilă).

Analizând cele trei motive expuse de potenți, în ordinea invocată, se reține că nu este întemeiată contestația nici în ceea ce privește teza I-a a art. 318 din C.proc.civ. de la 1865, având în vedere următoarele:

1. Prin decizia instanței de recurs s-a analizat în mod evident atât interesul reclamanților, cât și calitatea procesuală activă a acestora. În pagina nr.16, alin. 5 din hotărâre, unde s-a arătat expres că: „În speță, bunul intrând în proprietatea statului, schimbându-i-se astfel regimul juridic, iar contractul de închiriere al intimaților fiind reactivat, locațiunea acestora își găsește izvorul în lege ... statul putând să valorifice imobilul prin vânzare directă către chiriași, aceștia având astfel o prioritate la cumpărare în condițiile legii. Astfel, s-a reținut corect de instanța de apel că reclamanții justifică atât calitatea procesuală activă cât și interesul, nu numai la momentul promovării acțiunii, cât și pe parcursul acesteia, ei acționând în scopul prevenirii unui drept subiectiv ce le asigură legătura cu bunul. ...”. S-a arătat, de asemenea, că față de nulitatea absolută invocată, intimații-reclamanți justifică interes, respectiv un folos practic, păstrându-și locațiunea asupra bunului în condițiile legii, care le-ar putea asigura accesul la dreptul de proprietate asupra bunului (pag. 17 alin. 1 din decizie).

Mai mult decât atât, instanța de recurs a analizat atât interesul, cât și calitatea reclamanților și în continuare, în pagina 17 alin.3 și 4 din decizia contestată, unde a arătat următoarele: „În ceea ce privește susținerea recurențelor prin care arată că, dacă instanța de apel a reținut că reclamanții nu au calitate procesuală activă și pentru pretențiile de la petitul trei al cererii de chemare în judecată (constatarea calității de proprietari, dobânditori de bună credință), trebuie adoptată aceeași soluție și pentru pretențiile de la petitul patru al cererii referitoare la constatarea nulității absolute a contractului de vânzare cumpărare, instanța constată că, în apel s-a soluționat corect această excepție, Tribunalul Brașov argumentându-și soluția pe efectele principiului „non reformatio in peius”, fără alte argumente care ar antama soluția pentru excepția invocată cu privire la pretențiile din petitul următor al cererii, ceea ce nu face imposibil controlul legalității asupra aceleiași excepții și pentru restul pretențiilor deduse judecării. ... Soluția instanței de apel referitoare la calitatea procesuală activă și interesul reclamanților în susținerea pretențiilor de la petitul patru al cererii de chemare în judecată este fondată și față de probatoriul administrat. ...”.

Or, atâta timp cât instanța de recurs a apreciat corectă constatarea instanței de apel că reclamanții justifică atât calitatea procesuală activă cât și interesul, nu numai la momentul promovării acțiunii, cât și pe parcursul acesteia (ei acționând în scopul prevenirii unui drept subiectiv ce le asigură legătura cu bunul), nu mai poate fi acceptată opinia contestatorilor cum că nu ar exista o pronunțare pe motivul lor de recurs.

Faptul că aceștia din urmă, după cum rezultă și din motivele de contestație în anulare invocate în cadrul motivului prevăzut de art. 318 teza I-a C.proc.civ., nu sunt de acord cu analiza efectuată de Curtea de Apel Brașov, nu face ca această din urmă instanță să fi omis să se pronunțe pe un motiv de recurs, ci contestatorii sunt cei ce formulează un recurs la recurs.

2. Al doilea motiv pe care susțin contestatorii că nu s-ar fi pronunțat instanța de recurs privește certificatul de moștenitor nr. (care ar fi fost greșit interpretat ca reprezentând o dovadă în sprijinul justificării unui interes de către reclamanți).

Or, din pagina nr.16 alin. 4 a deciziei contestate rezultă tocmai contrariul.

Astfel, instanța de recurs a arătat: „În condițiile în care asupra prezentului imobil devine proprietar statul ca urmare a vacanței succesoriale după ultimul decedat, menționată în certificatul de moștenitor, drepturile succesoriale ale statului asupra imobilului în speță operează ope legis, de la data deschiderii moștenirii, având caracter declarativ.”

Analiza certificatului s-a efectuat și în pagina nr.15 alin.7 din aceeași decizie, respectiv: „.... În acest certificat de moștenitor, după constatarea nulității certificatului de moștenitor nr. prin decizia civilă nr. 33/01.02.2005 a Tribunalului Brașov, pronunțată în dosar civil nr. 2854/C/2001, irevocabilă prin respingerea recursului, s-a reținut că după defuncta decedată în 09.07.1962, moștenitor legal este, în calitate de soț care decedează în 25.04.1969 având ca unic moștenitor pe sora sa, , decedată și ea în 12.08.1975, fără moștenitori. Așadar, pentru imobilele ce alcătuiesc masa succesorală după această ultimă defunctă, moștenitor legal este prin Ministerul Finanțelor Publice. Chiar dacă în masa succesorală după defuncții a fost inclus în cadrul acestui certificat de moștenitor nr. doar imobilul din ce a făcut obiectul certificatului inițial de moștenitor nr. alături de prezentul imobil, nu se contestă de către recurenții pârâți apartenența și a prezentului imobil la masa succesorală de pe urma acelorași defuncți și implicit regimul juridic al acestui imobil, de bun intrat în proprietatea privată a ca urmare a vacanței succesoriale după defuncta

Pe de altă parte, instanța de recurs a arătat în mod expres în pag.20 alin.2 faptul că în temeiul dispozițiilor art. 304 pct.7, 8, 9 Cod procedură civilă, invocate de recurenți, considerentele instanței de apel asupra diligențelor ce puteau fi făcute de cumpărători, nu pot fi infirmate fără o procedura de reevaluare a probatoriului.

În consecință și asupra acestui motiv instanța s-a pronunțat, iar nemulțumirea contestatorilor cu privire la concluziile acestora nu deschide calea formulării unui nou recurs.

3. Al treilea motiv despre care contestatorii susțin că nu a fost analizat de instanța de recurs îl reprezintă cel întemeiat pe dispozițiile art. 304 alin.1 pct.7, în sensul că „analiza tribunalului a fost una extrem de săracă în argumente”

După cum se poate observa, motivul de recurs prevăzut expres de legiuitor este lipsa motivelor pe care se sprijină hotărârea sau dacă această cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii.

Ceea ce au invocat contestatorii a fost că analiza tribunalului a fost una extrem de săracă în argumente, iar nu o lipsă a sa ori faptul că analiza tribunalului ar cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii.

Instanța de recurs a analizat și acest din urmă motiv, alături de altele, și a arătat expres că: „Așadar, considerentele instanței de apel sub acest aspect nu pot fi infirmate fără o procedura de reevaluare a probatoriului care, în temeiul art. 304 pct.7, 8, 9 Cod procedură civilă invocate de recurenți nu poate fi realizată în acesta cale extraordinară de atac, deoarece hotărârea atacată poate fi modificată sau cassată numai pentru motive de nelegalitate.”.

Pentru toate considerentele expuse mai sus, constatând că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 318 Cod procedură civilă de la 1865 pentru a putea fi admisă contestația în anulare, va fi respinsă cererea de față.

În baza disp. art. 274 din același cod, vor fi obligați contestatorii la plata cheltuielilor de judecată în sumă de 1.700 lei către intimata și 1.700 lei către intimații reprezentând onorariu avocat, conform chitanțelor de la dosar (

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Ia act de renunțarea la cererea de intervenție formulată de numitul Respinge contestația în anulare formulată de contestatorii (decedată în timpul procesului, moștenitor fiind), împotriva deciziei civile nr. 655/R din 12 noiembrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr.262/62/2014, intimați fiind prin prin

Obligă contestatorii la plata cheltuielilor de judecată în sumă de 1.700 lei către intimata și 1.700 lei către intimații,.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 22 februarie 2017, la Curtea de Apel Pitești –
Secția I Civilă.

Stiripesurse.ro

Stripesursero